

Briony May Smith

Voor Olivia May Phillips

Vertaling: Johanna Rijnbergen
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025
ISBN 978 90 477 1770 6 | NUR 273
Tekst en illustraties © 2025 Briony May Smith
Oorspronkelijke titel: *Hogbert*
Oorspronkelijke uitgever: © 2025 Walker Books Ltd.,
87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gedrukt in China

Kijk voor spelletjes, activiteiten voor thuis en in de klas
en meer op: www.lemniscaat.nl

EVERTJE

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Op een dag kondigde mamazwijn aan dat het tijd was om het bos te gaan verkennen. 'Maar denk eraan, snuffelkontjes van me,' zei ze, 'dat de Grote Boze Wolf misschien in de buurt is, dus in knorrensnaam, blijf bij elkaar!'

Ze scharrelden rond en zochten naar truffels en ander lekkers.

Al snel ontdekte Evertje een heel spoor van lekkernijen! Hij schrokte zo snel kersen en bessen en eikels naar binnen dat hij vergat te knorren. En toen hij eindelijk zijn snuit optilde om de anderen over zijn ontdekking te vertellen...

... ontdekte hij dat hij helemaal alleen was!

‘O, o!’ piepte Evertje angstig. ‘Waar is iedereen?’

Hij maakte zich zo klein mogelijk en verstopte zich zoals zijn moeder hem had geleerd.

Hij hoopte dat hij haar zou horen knorren en snuiven, maar hij hoorde alleen iets ritselen.

‘Dat is de Grote Boze Wolf die me komt verslinden!’ dacht Evertje.

Het geritsel kwam steeds dichterbij...

‘Pssst,’ klonk een zacht stemmetje.

‘Ga je dat nog opeten?’

Een kleine rode eekhoorn
verscheen tussen de takken.

‘Oef!’ snoof Evertje. ‘Ik dacht
dat je de Grote Boze Wolf was.

Ik volgde een spoor van lekkers,
maar nu ben ik verdwaald.’

Hij snufte even.

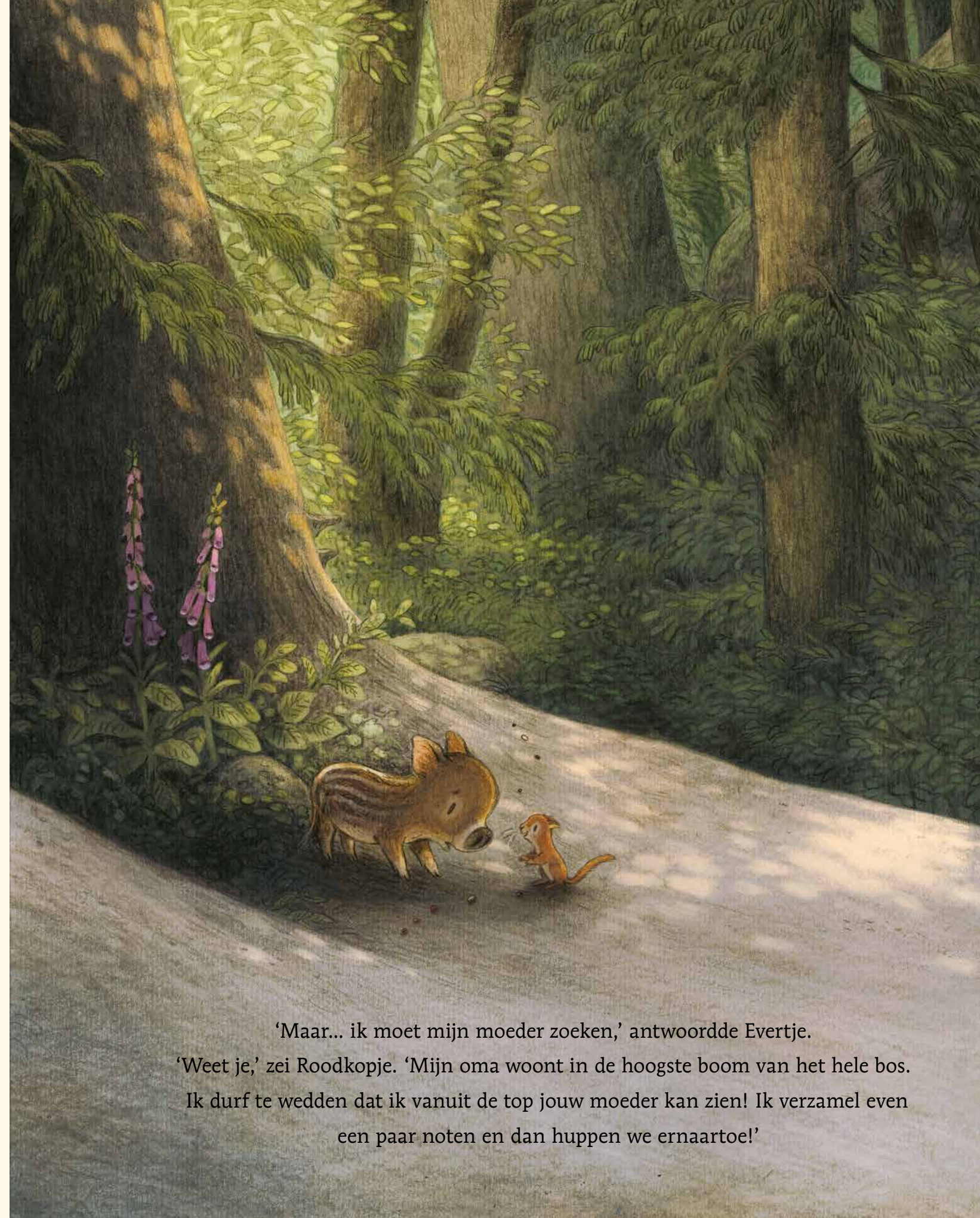
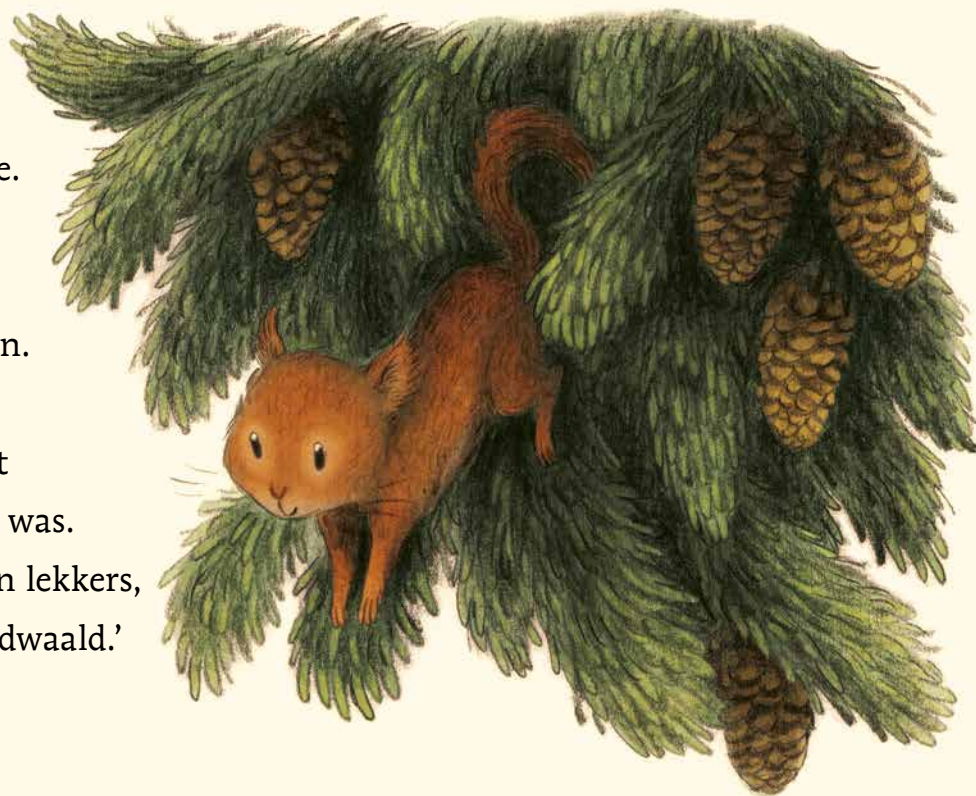
De eekhoorn spitste haar oortjes.

‘Ik ben op weg naar mijn oma die een beetje ziek is.

Ze lust vast wel wat lekkers!’

Roodkopje liet zich van haar tak glijden.

‘Mag ik dat spoor van je eens zien?’

‘Maar... ik moet mijn moeder zoeken,’ antwoordde Evertje.

‘Weet je,’ zei Roodkopje. ‘Mijn oma woont in de hoogste boom van het hele bos.
Ik durf te wedden dat ik vanuit de top jouw moeder kan zien! Ik verzamel even
een paar noten en dan huppen we ernaartoe!’

‘Wat een geweldig idee!’ zei Evertje.
Hij maakte een huppeltje.

De twee knabbelden en
babbelden en liepen Evertjes
neus achterna.

Maar al snel hoorden ze gegrom
en gerommel tussen de bomen.
‘Is dat je maag, Evertje?’ fluisterde
Roodkopje. ‘Want anders is dat vast...’

‘... de Grote Boze Wolf!’
‘Help!’ gilden ze en ze doken de
dichtstbijzijnde struik in...

... waar een
sneeuwwit hertje lag te slapen.

‘Oef!’ snoof Evertje. ‘Het was geen
gegrom dat we hoorden
– het was gesnurk!’

‘Kijk!’ Roodkopje wees naar de grond. ‘Het spoor loopt
vlak langs haar. Misschien heeft ze gezien wie het heeft
achtergelaten!’

Roodkopje duwde het slapende hertje wakker. ‘Pssst,’ siste ze.
‘Heb je toevallig gezien wie dit spoor heeft gemaakt?’